

תחת עתיק זה שומר על הכניסה לבירה מעל גדת התימוזה, מול גשר לונדון

פראנצ'יס באה ללונדון לבדה, בניגוד לרצון הוריה. היא גרה באגף העובדים של בית המלון ברחוב סטראנד, יחד עם שאר 900 העובדים, המטפלים באלף החדרים. המשמעת חמורה: עליה לחזור לפני חצות, אסור לה להתידד עם אורחים, אסור לה להימצא בשום מקום בבית המלון מלבד במקום עבודתה.

פוליטיקה? פראנצ'יס אינה מעוניינת. העובדה שבנות בגילה מגויסות בישראל לצבא מדהימה אותה. זה נורא בעיניה. גברים? אין היא סובלת גברים אנגליים. היא מעדיפה טקנדינבים. בשעתו הכירה הולנדי, מוסיקאי, שהגר לאוסטרליה. עתה יש ברצונה להגר לשם אף היא, כדי להינשא לו. מה אומרים ההורים? הם נגד. האם היא אוהבת אותו? כן, היא די מחבבת אותו, אבל אינה בטוחה.

פראנצ'יס מנומסת מאד. תחילה היא מתנגדת להיכנס למסעדה. בפנים היא משתדלת לבחור, לפי התפריט, בדברים הזולים ביותר. שיחתה מתגלגלת, צחוקה מהיר, עיניה צירניות, וקולה נמוך.

★ ★ ★

גל ההגירה גובר. אין אמת בטענה כי בריטים המהגרים לארצות חבר-העמים הם "עכברים הנוטשים אוניה טובעת", אמר אמש מיסטר קרומר, נציג שרותי ההגירה, בצינו כי מספר המהגרים לדומיניונים גדל פי עשר מאז מיבצע סואץ. לדעת מר קרומר, פועלים המהגרים רק מתוך רוח בריאה של אמונה בעתיד חבר העמים.

מדוע אין מחילה למגורשים? כמרים החיים מחוץ למסגרת הנשואין, והחיים חיים בלתי-טבעיים, אינם מוכשרים ביותר ליישג לכנטיה בענייני מין, אומר הכומר פרופסור א. ס. וסרהאוז ממכללת לונדון, בחוברת שפורסמה חיוס. "מדוע הגט הוא הדבר שאין לו מחילה?" שואל הפרופסור וסרהאוז. ישו לימד אותנו כי החוסא החוזר בתשובה יהנה תמיד מ"הזדמנות שניה".

★ ★ ★

דון זק הוא אדם ידוע בבריטניה: הוא בעל טור על כוכבי קולנוע באחד מעתוני המיליונים של לונדון. עתונים אלה אינם עוסקים כמעט כלל בפוליטיקה, וגם אז רק באחד העמודים הפנימיים. הכותרות הראשיות מוקדשות ליחסי המלכה והדוכס (עם רמזים דקים שבדקים, חבוים היטב בין השורות, כי משהו ביניהם אינו כשורה), לרצה של מהגר ליסאי באחד הכפרים, ולמשפט על הוצאת דיבה שהוגש נגד עתון שתאר את חי הנשואין של חיים אורטיז-פאטינו, יורש-מליונר יהודי מזרם אמריקה, ואשתו היפהפיה. אחרי שלא נמצאו הוכחות כי חיים הצעיר אמנם היכה את אשתו, שנהגה לקבל סמים משכרים ושהסתגרה כלילה בחצר האמבטיה של בית-מלון איטלקי, חויב העתון בתשלום קנס בסך 10 אלפים ל"י.

דון גר בדירה מודרנית ביותר, לפי הסגנון האמריקאי האחרון, בבית בעל שוער במדום, בלב לונדון, ליד הייד פארק. זה עתה חזר מנאת-המדבר פזאן, בדרום לוב, שם נלחם לסופיה לורן. מסריטים שם את סרטה החדש. אולם עיקר תשומת לבו של דון מוקדש עתה לאניטה אקברג, שהגישה נגדו משפט על הוצאת דיבה. הוא כתב עליה שהתנהגותה בציבור מבישה ומחפירה.

דון כבר אסף חומר למשפט. הוא מראה לנו כמה עמודים בעתון אמריקאי, בו מופיעה אניטה. בעלת החזה השופע מאד, ערומה כביום היחלדה. בכלל נוהג דון להרוס את הכוכבים, לשמחת מליוני קוראיו. הוא בז לדני קיי. רק ארתה קיט מצאה חן בעיניו.

לפתע התרגשות רבה בדירה. איש גדול מאד הבטיח לבוא. אשתו של דון ממחרת להכין סנדוויצ'ים, העוזרת הגרמניה הקטנה מחליפה את שמלתה.

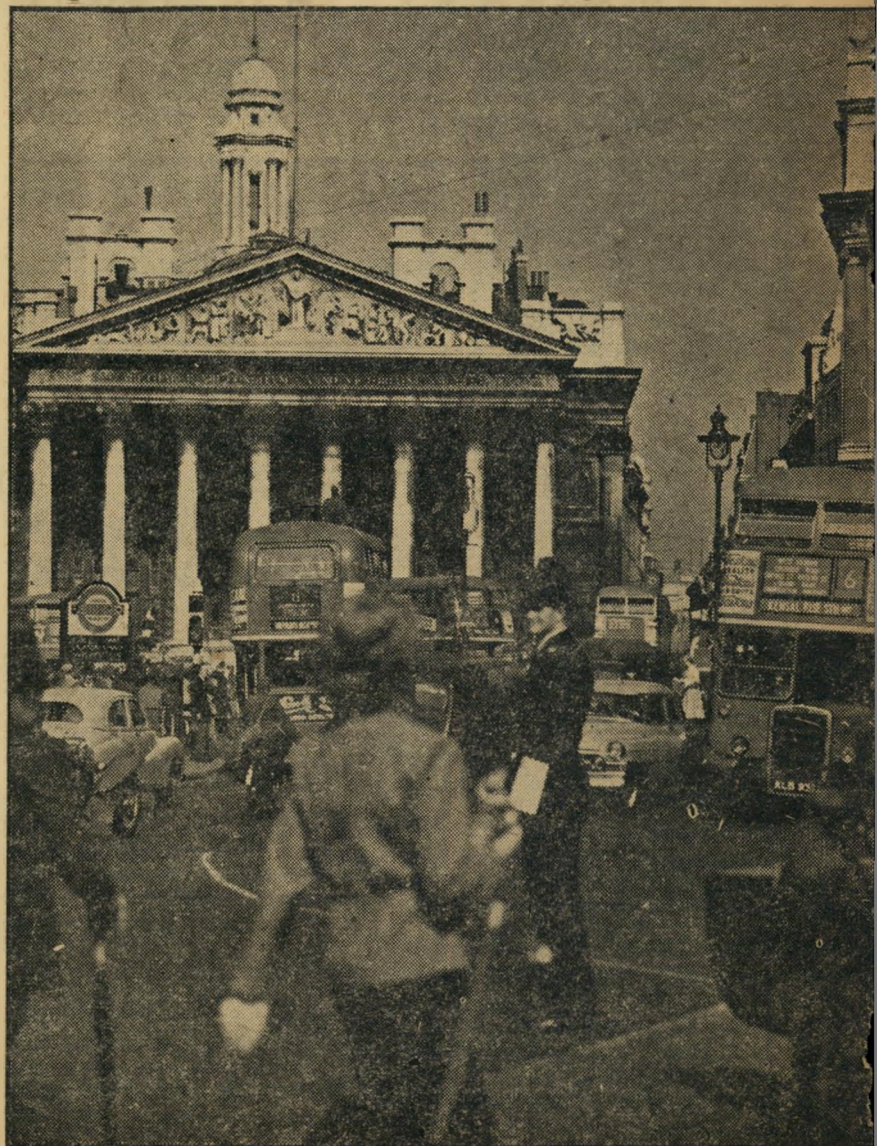
האיש הגדול הוא אימון אנדרוס, הפרשן-הכוכב של הטלביזיה. מוסד זה ממלא תפקיד מרכזי מאד בבריטניה. כל אנגלי הגון מקלל אותו, מבכה את השפעתו ההרסנית על רוח העם. אולם כל אנגלי הגון מסתכל בו שעות ארוכות ביום, אולי כדי להיווכח עד כמה הוא באמת הרסני.

אנדרוס הגדול הוא אכזבה. הוא יכול לדבר רק על נושא אחד: אנדרוס הגדול. הוא צעיר אירי, החדור הכרת חשיבות עצמו. אולי הוא רק ביישן. בטלביזיה אין הוא עוסק, כמובן, בפוליטיקה. זו שמורה למהדורות החדשות, המלות תמונות המגיעות תוך שעות מעטות באלחוט מקאהיר, פאריס ותל-אביב. אנדרוס עצמו עסק בחקירת בני-אדם ששויים מן הקהל, המגלים בטלביזיה את חייהם ובעיותיהם.

מכיון שהאנגלי אינו שואל לעולם-לעולם שאלות פרטיות, ואינו יודע אפילו איך עושים דבר כזה, זוכה כשרונו של אנדרוס להערצה רבה. כל אנגלי אחר ימות לפני שישאל (המשך בעמוד 14)

מחוננות בצחוק מלבב. המעילים הצבעוניים מדגישים את קומתן הזקופה, העקבים הגבוהים את נשיותן. המטריות הססגוניות מוסיפות צבע. נדמה כי אין ביניהן אף צעירה שמנה אחת.

פראנצ'יס לאוסון היא בת 20, פקידה בבית-מלון. מוצאה מעיר קאבנטרי, מרכז התעשייה, שכמעט הושמד בידי הטייסים הנאציים. היה קל להזמין אותה לבילוי ערב. בכלל אין זה קשה במיוחד בבריטניה. אם יש הכרה רשמית כל שהיא, תזמן הנערה הבריטית ברצון על-ידי אדם הנראה לה כגינטלמן.

„הבובי“ אפקח על החנועה בכיכר סואנת